

30e zondag door het jaar - C

Sir. 35,15b-17.20-22a

2 Tim. 4,6-8.16-18

Lc. 18,9-14

Bidden en leven met dankbaarheid en mildheid

Twee mensen gingen naar de tempel. Maar slechts één van hen kwam ertoe echt te bidden. De eerste was namelijk te zelfgenoegzaam, te hooghartig. Alleen de tweede was bescheiden en vooral dankbaar tegenover God, om Hem echt te ontmoeten. Spontaan voelen wij misschien antipathie tegenover de Farizeeër en wij denken wellicht: "Zoals die huichelaar, zo bidden wij nooit!" Als wij niet oppassen, maken wij zelf de fout van de hooghartige: "Ik ben blij dat ik niet ben zoals die andere daar!"

Wat is typisch bij die zogezegd "biddende" Farizeeër? Dat hij er vooral op uit is zichzelf te vergelijken met de anderen. Zelfs in zijn zogenaamd "gebed tot God", blijft hij met één oog kijken naar zijn eigen verdiensten - om die te bewonderen - en met het ander oog naar zijn zwakkere medemensen - om die te misprijzen. Dat kan alleen een scheel gebed worden. Als wij onze aandacht vooral richten op het vergelijken van onszelf met anderen, dan komen wij toch dikwijls tot de conclusie dat wij zeker niet de slechtste zijn. Bij een ruzie in het gezin bv. gaan wij toch proberen op te sommen welke goede dingen wij allemaal doen, terwijl wij de anderen op hun tekorten wijzen. Wij benadrukken sterk ónze rechten en hún plichten, niet omgekeerd.

In de parabel van vandaag looft Jezus de houding van de tollenaar, die bescheiden en dankbaar bad: "God, wees mij, zondaar, genadig!" In plaats van onszelf te vergelijken met anderen, worden wij dus uitgenodigd onszelf eerst en vooral te zien staan tegenover God; dat betekent: ervan bewust te worden dat onze meest fundamentele relatie onze relatie met God is. En dit verandert eigenlijk het hele perspectief.

Ook elders in het evangelie vinden wij voorbeelden van deze methode van Jezus, die er steeds op uit is diegenen, die zich vooral opstellen als concurrenten van elkaar, uit te nodigen zichzelf eerst te zien als persoonlijk bemind door God. En dit besef, verandert nu juist heel onze visie en houding. Want tegenover God, die de Levenbrenger is van ons bestaan, voelen wij ons vooral heel dankbaar. En die fundamentele erkentelijkheid voor het leven zelf maakt ons bescheiden over onze eigen verdiensten en mild tegenover zwakheden van de anderen.

Gelovigen zijn dus niet bang om hun onmacht en falen te erkennen, en om hun dankbaarheid voor Gods vergeving te uiten. Ongelovigen zullen zo'n houding onmiddellijk interpreteren als een onvolwassen schuldcomplex. Zij kijken misprijzend neer op gelovigen, die zich erkentelijk durven tonen tegenover God, want volgens hen is dat een onderdanige afhankelijkheid die de menselijke eigenwaarde vernietigt. Maar wij, gelovigen, vinden integendeel dat wij meer mens worden wanneer wij het leven ervaren als een geschenk, waarvoor wij dagelijks dankbaar blijven. Onze erkentelijkheid tonen tegenover de Heer van alle leven vernietigt onze eigenwaarde niet, integendeel. Dankbaarheid tonen tegenover onze liefde-God geeft ons een kracht om meer en meer echte mensen te worden, nl. mensen die mild zijn in hun oordeel over de anderen en een dienende zorg tonen voor de zwakkeren. Hooghartigheid maakt eenzaam. Bescheiden dankbaarheid scheidt nieuwe verbondenheid, zowel met God als met onze medemensen.

Wij, gelovigen, wij kunnen niet echt leven als wij niet regelmatig bidden, als wij niet elke dag onze meest fundamentele relatie uitdrukken door onze dankbaarheid te tonen tegenover God, de Bron van ons bestaan. Maar wij kunnen ook niet bidden als wij niet echt menselijk leven, als wij veeleisend en minachtend staan tegenover onze medemensen als wij niet dienend en gevend voor anderen zorgen.

“Heer, wees ons, dankbare en vergeven zondaars, genadig!”

Pater Frans s.j.